

ÁGH ISTVÁN

Eszembe sem jut

*Eszembe sem jut már tükörbe nézni
kiábrándulva, jelentéktelen,
pedig a királynőt is megrémíti,
ha látja, első ránca megjelent,*

*végigjátszottam minden észrevételt
arcom napi rendezése szerint,
magalázott s vigasztalt a tükörkép,
de már a szörnyűség következik,*

*nem láttam álomban, sem valóságban,
oszlófélben exhumált áldozat
arcát hozzák mindig nyilvánosságra,
a korhadt mélyből néző szemfogát,*

*nem merem elképzelni magaménak,
mi itt foszlik majd szét a láb alatt,
melytől az intézkedő ötletet kap,
s szörnyek hadát kelti föl a divat,*

*a sírokat megnyitják szemérmetlen,
hadd törjön rám szülő és szerető,
iszonyú rémek, ahogy megjelennek,
nem ők, hiszen föl sem ismerhetők,*

*de hol van másik arcunk, lelkem arca?
talán nem is volt, vagy azt hagytam el
minden tükörbe néző pillanattal,
amikor ifjúságom mennybe ment?*

*leghűbb vonásaimból összeállva
készül az arc, a majdnem isteni,
ki lesz ébren a hosszú éjszakában,
akit én fogok megkísérteni?*

Útvesztő

Összetévesztettem a bejárati ajtókat, ha már
 úgy álltak a helyükön, mint egyik-másiknak a szárnya,
 nem jártam még ebben a bonyolult kiterjedésű fürdőben,
 hát eltévedtem, hisz még a közönség és a berendezés is
 alig volt megkülönböztethető,
 útjelzőnek egy-egy célszerűtlenül elhelyezett tárgyat
 kiválaszthattam volna, de olyan különös volt minden,
 hogy már azt tartottam természetesnek, ami furcsa,
 mint egy nyitott kabinsort, mint egy fölrakott húsú nő
 nőstényi domborulatait és pórusait,

embertársaim mindenütt szabályos méretű külsővel
 zsúfoltak tele ajtót, ablakot, zugot és szegletet,
 egyszerűre beözönlöttek, mert a fedetlen uszodát verte a hó,
 gát nem állíthatta meg tömegük elszabadult lendületét,
 csupán egymás akadályai lettek a saját dagálllyal,
 mégis külön lényévé egyesülve kavarogtak és hánytorgtak,
 egy nyelven mondták tovább az értelmetlen érthetlent,
 de az már nem is emberi hang volt, mert fogaikra fröcskölő
 szavukat a nyirkos folyosók visszhangja
 zagyválta össze, a megállíthatatlan vihogássá,

így kellett találkoznom velük ütközve és öelve,
 szolidárisnak lenni az undorral és a mohó étvágygal,
 amint kirajzolódott arcukon belsősegeik grafikája,
 mintha kamrában járnánk a füstölt sonkák, kolbászok
 rúdjaára akasztott plasztikák között,
 rajtuk vitt keresztül a gyógyulás labirintusa?
 be a tüdők szárnya között, a vesék gyámkövéén át,
 túl a beleken, a még lila derengésű, ép, szagtalan
 buborékhalmon, s az egész síkos és ragacsos, élve megnyíló,
 mégiscsak szemfényvesztő mutatványon?

bár elég okot adott a gyanúra ez a valószínűtlen helyzet,
 hogy mégis más dimenzióban jelenik meg itt a világ,
 rokon főtt krumpli szagot érzek egy szellőzetlen vityillóból,
 amelyben ismeretlen őseim készítik a forró vizet,
 forró vizet a kopaszra! kiáltása közben
 számukra már mindegy, hogy az eset tudatalatti,
 de én még élek, vannak pár évre szabott eshetőségeim,
 bár a simafejű kételtűek már a poklot idézik,
 imádkozzatok, kedveseim, hogy segítsen az Isten,
 hogy segítsen az Isten, imádkozzatok kedveseim.